

costruzione. По това време италианските мебелни дизайнери се интересуват повече от стила, отколкото от технологическия прогрес. От гледна точка на производствените методи контрастът между Америка и Европа е голям, но той се забелязва особено ясно в Италия, където производителите предпочитат да правят мебелите в малки серии, за да си запазят гъвкавостта при продажбата. Мебелите се произвеждат в малки цехове, с ниски цени. Тези малки серии обикновено са предназначени за експорт. За да се оживи италианската мебелна промишленост, се размахва на всички страни думата дизайн, докато "културата" е запазена за социалната реконструкция. Именно от това доверие в дизайна възниква новият "италиански стил", който "компенсира техническата си слабост със своята стилистична блясъкност". Този стил се основава на абстрактните или опростените форми, които трябва да разкрият функцията, без при това да бъдат диктувани от нея – нюанс, който добре показва разликата между американското и италианското обзавеждане в този период. Ако в Америка мебелите са изцяло рационални от гледна точка както на функцията, така и на производството, то в Италия дизайнерите са привлечени преди всичко от естетиката и не се отказват от луксозните материали. Гъвкавостта на този тип производство всъщност дава на италианската мебелна промишленост важен коз, тъй като позволява да се следват модите.

Джо Понти. Стол *Суперлегжера*, 1957 г. Този стол е преработен регионален тип стол *Киавари*, но със силно изявен характер от 50-те години. Джо Понти е виден италиански архитект-модернист, основател на сп. "Домус"

Италианският дизайн оформя своя облик благодарение на едно талантливо поколение архитекти – възпитаници на Миланската политехника, в сферата на промишленото производство и предметите за обзавеждане. Следвоенната стагнация в строителството ги кара да се преориентират към дизайна не само в областта на мебелите, но и в другите сектори – домакинските електроуреди, аудиовизуалната апаратура, автомобилния дизайн. Например архитект Джо Понти (автор на небостъргача на фирмата "Пирели" в Милано) става известен през 1957 г. със своя стол *Суперлегжера*, произвеждан от фирмата "Касина" и спечелил голяма слава чрез интерпретирането на традиционен модел от италианското село Киавари. Както показва и името му, този стол им лека, но здрава конструкция от ясенова дървесина. Изящността и лаконичността на формите са типични за дизайна на рационализма, а абстрактните и строги форми се поддават по-лесно на производство.

Обратно, органичните и експресивни форми от 50-те години, дошли да заместят рационалистичния дизайн, са типични за творчеството на Карло Молино, характеризирано понякога с термина "Торински барок". Предназначена за богата клиентела, неговата продукция се състои предимно от уникати – факт, който добре се изразява в пищните му форми. Мебелите, създавани в Милано, Торино и Рим, се характеризират с органични форми, синусоидни, тотално противопоставени на строгия геометризъм на Баухаус. Карло Молино (1905–1973), архитект, дизайнер, универсален творец с голям талант, проектира някои от най-интересните мебели от края на 40-те години. Техните органични форми се родяват със сюрреализма. Молино обича изтеглените и аеродинамични линии, които разкриват неговата страст към състезателните автомобили, авиацията и по-специално скоростта. Молино смята, че "във фантазията всичко е позволено". Обратно на своите съвременници, той никога не се стреми да работи заедно с голям производител. И понеже не живее в Милано, а в Торино, го считат за нещо като маргинален творец, външен за големите тенденции на италианския дизайн. По-голямата част от творбите му са уникални мебели, направени по поръчка, но някои се произвеждат в малки серии в дърводелските работилници на Торино (като Апели и Варезио). Радвайки се на лично благополучие, Молино няма нужда да се поддава на